

stre alt for pludseligt. Bemærkelsesværdigt er det dog, at det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen ikke staar alene. Hans Partifælle, det ærede Medlem Hr. Tange, har tidligere været inde paa Betragtninger af lignende Art. Og en anden kendt Venstrepolitiker, Ingeniør Christiani, der var opstillet i Svendborg ved Valget i December, udtalte ifølge Venstrebladet „Svendborg Avis“ i det Møde, hvor hans Kandidatur blev proklameret, at han meget vel kunde tænke sig en Krisetold i visse Situationer, naar Foranstaltningerne ikke gik ud over Forbrugerne eller skadede andre Erhverv. Det er at haabe, at Triumviratet Christiani—N. P. Jensen—Tange maa vinde Gehør indenfor Venstre, saa der ogsaa paa det erhvervspolitiske Omraade kommer en Drøftelse i Gang om positive Foranstaltninger. I Forbindelse med det øvrige Særingsarbejde er det netop Resultater i denne Retning, de store Vælgermasser venter paa, der flyttede Flertallet i denne Sal den 2. December.

Pinstrup: Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger til Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Stauning, der i sin Tale beskæftigede sig ikke saa lidt med den Tale, jeg holdt i Jylland ved de forenede jyske Landboforeningers Delegeretmøde den 7. Oktober i Aar. Jeg skal først bemærke, at denne Tale var rig paa faktiske Oplysninger om Landbrugets Avl og Omsætning baade i 1926 og i den forløbne Del af 1927. Men det havde aabenbart ringe Interesse for det ærede Medlem. Hans Interesse samlede sig om Talens sidste Afsnit om den økonomiske Situation og Lovgivningsmagten, hvori jeg, som jeg plejer ved denne Lejlighed, beskæftigede mig med Landbrugets erhvervsmæssige og erhvervspolitiske Forhold. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem tog min Tale, forvisser mig om, at det var en god Tale, at den sagde netop det, der skulde siges. Jeg mindede i denne Tale først om det store Landbrugsmøde, som blev holdt i Fjor Sommer, og som enstemmigt slog fast, at naar Kronen nu var bragt i Pari, maatte alle Udgifter afpasses efter denne Kronens øgede Værdi, altsaa Lønninger o. s. v. maatte alt sammen nedsettes i samme Forhold, som Landets, og særlig Landbrugets, Indtægter er gaaet ned som Følge af Kronestigningen. Det er noget, vi langtfra har naaet endnu; der er fremdeles et stort Spring tilbage. Det var et Krav, der var saa indlysende rigtigt, at den socialdemokratiske Regering maatte gaa af, da den ikke vilde følge det, og en ny Regering træde til, som vilde gen-

nemføre dette Krav. Dette Afsnit behagede naturligvis ikke det ærede Medlem Hr. Stauning, heller ikke det, at jeg fremdrog den Fare, der i Sommer opstod for en meget forhøjet Toldbeskyttelse. Det er et Spørgsmaal, jeg nødvendigvis maatte komme ind paa ved denne Lejlighed. Toldspørgsmaalet, Forøgelsen af Toldbeskyttelsen er noget, som altid har paakaldt det jyske Landbrugs største Interesse lige fra de store Toldkampe i 80erne og 90erne, i 70erne maaske ogsaa. Det er et Spørgsmaal, som har været drøftet Gang efter Gang ved de jyske Landboforeningers Delegeretmøder. En Mand som Peschcke-Køedt har mere end én Gang talt om det Emne derovre, og altid har Resultatet været, at de jyske Landmænd har været meget vagtsomme overfor det Spørgsmaal og ved Resolutioner har protesteret imod forøgede Toldbyrder, fordi man maatte betragte det som en særlig Beskatning af visse Erhverv til Fordel for en mindre Del af Befolkningen.

Faren for Gennemførelsen af en saadan virkelig forøget Toldbeskyttelse har ikke været overhængende tidligere. Den blev det først i Sommer, den Gang Socialdemokraterne forlod deres Frihandelsprogram og med fuld Musik gik over til en Toldbeskyttelsespolitik, som bød en forøget Toldbeskyttelse af indtil 24 pCt. af Varernes Værdi, som det fremgaar af det Forslag, der forelaa. Det vil altsaa sige, at de frie ubeskyttede Erhverv, naar man øgede den tidligere Toldbeskyttelse til de nu foreslaaede 24 pCt. af Varernes Værdi, kunde komme til at give en meget betydelig Overpris for de Varer, som de skulde købe. Det var et Overbud, som jeg udtrykte det, over de Forslag, som de Konservative vilde fremsætte, og jeg sagde, at Industrifløjens slikkede sig om Munden. Det var meget naturligt, for nu var Jeppe gaaet i Kassen, det var flere Gange ikke blevet til noget, men nu var han virkelig gaaet i Kassen. Endvidere viste det sig, at de Konservative, som jeg ogsaa bemærkede, ikke turde gaa ind til ham saadan lige paa en Gang, men det kan naas endnu. Jeppe sidder endnu og venter paa den elskedes Komme, thi Lovforslaget er fremsat igen i Aar, derfor mener jeg at have Ret til at sige, at Jeppe stadig sidder i Kassen og venter.

Jeg pegede dernæst paa, at jeg mente, at Landbruget selv kunde afværge den Fare for en forøget Toldbeskyttelse, som faktisk forelaa og foreligger. Det kunde gøres dels ved, at de konservative Landbovælgere lod høre fra sig, som en Del af dem har gjort, og som de vist ogsaa har gjort det under-